

CONFERINȚA EPISCOPIILOR DIN ROMÂNIA

Synthesea przebiegu synodalnego, 17.10.2021 – 15.08.2022, przedstawiony przez Konferencję Episkopatu Rumunii

Wstęp

Kościół katolicki w Rumunii jest rzeczywistością kościelną, która na obecnym terytorium tego kraju, gdzie kilka wyznań chrześcijańskich żyje razem, jest usytuowana w ciągłości tradycji apostoelskiej. Było to wyzwanie, ale i zachęta do życia w duchu ekumenicznym, charakteryzującym się dialogiem, nieustannymi chwilami modlitwy i spotkania oraz żywym zainteresowaniem wzajemnym poznaniem.

Uwarunkowania historyczne, z jakimi zmagał się nasz kraj na przestrzeni wieków, wpłynęły również na rozwój życia religijnego na tych ziemiach, a obecnie Kościół katolicki w Rumunii przedstawia dwie rzeczywistości, które głębiej podkreślają powszechność i bogactwo wiary: Kościół rzymskokatolicki w Rumunia, z dwiema archidiecezjami i czterema diecezjami (archidiecezja rzymskokatolicka w Bukareszcie, archidiecezja rzymskokatolicka Alba-Iulia, diecezja rzymskokatolicka Iasi, diecezja rzymskokatolicka Timișoara, diecezja rzymskokatolicka Satu Mare, diecezja rzymskokatolicka miasta Oradea); oraz Kościół rumuński zjednoczony z Rzymem, grecko-katolicki, z archidiecezją i pięcioma diecezjami (archidiecezja Alba Iulia i Făgăraș, diecezja Oradea, diecezja Cluj-Gherla, diecezja Lugoj, diecezja Maramureș i diecezja św. Bazylego Wielkiego Bukaresztu). Struktury te przechodzą specyficzną ewolucję historyczną, z której wynika obecna organizacja, zgodnie ze specyficzną historią i misją każdego Kościoła lokalnego (duszpasterstwo wiernych i ćwiczenie jedności w różnorodności charakterystycznej dla Kościoła katolickiego).

Niniejszy dokument, sporządzony na podstawie syntez synodalnych sporządzonych we wszystkich tych okręgach kościelnych, jest wyrazem synodalnego słuchania i rozeznawania rzeczywistości obecnych w obu katolickich rzeczywistościach tego samego, świętego, katolickiego i apostoelskiego Kościoła w naszym kraju.

1. Kościół powołany do życia zawsze duchem synodalnym.

Kościół jest synodalny ze swej natury, ponieważ ci, którzy podzielają wiarę głoszoną przez Zbawiciela, apostołowie i ich następcy – biskupi – są wezwani do bycia razem jako wspólnota wiary i do wspólnego dążenia do wspólnego celu: osobistego spotkanie z Jezusem Chrystusem, osobiste i wspólnotowe nawrócenie oraz świadectwo życia, które może przyciągnąć do Pana innych ludzi dobrej woli.

Te rzeczywistości, godne pragnienia przez wszystkich ochrzczonych, muszą być przeżywane razem, to znaczy w formie społeczności, unikając wszelkich tendencji izolacjonistycznych i wszelkich uprzedzeń. Pod tym względem:

Centralność Eucharystii Świętej i Słowa Bożego jest postrzegana jako warunek sine qua non bycia razem w Chrystusie, za sprawą Ducha Świętego, przynależności do Kościoła i żywego braterstwa chrześcijańskiego. Wspólne pójście implikuje

Synteza Konferencji Episkopatu Rumunii procesu synodalnego, etap diecezjalny (17.X.2021 – 15.VII.2022)

ale odpowiedzialność każdego człowieka i przybiera różne formy, w zależności od okoliczności (osoby lub instytucji kościelnej), które zakładają powołanie do towarzyszenia i towarzyszenia na drodze zbawienia. (KOŚCIÓŁ RUMUŃSKI ZJEDNOCZONY Z RYZMEM, GRECKO -KATOLICKI. KURS SYNODYCZNY SYNOD 2022).

Dlatego poszukuje się odpowiedzialności wszystkich w planie liturgicznym. Nie tylko hierarchia Kościoła zapewnia życie duchem synodalnym, skądinąd właściwym Kościołowi, ale każdy ochrzczony wierzący jest wezwany do stania się odpowiedzialnym, aby naprawdę iść razem w celu pogłębiania skarbcza wiary. Życie autentycznym duchem synodalnym można osiągnąć nie tylko w aspekcie liturgicznym, ale także poprzez wspieranie ducha komunii i współuczestnictwa między stowarzyszeniami chrześcijańskimi, chrześcijańskimi ruchami religijnymi, wspólnotami życia konsekrowanego i parafiami. Innym sposobem doświadczania synodalności jest integracja kultury świadectwa chrześcijańskiego, jako autentycznego fundamentu nowej ewangelizacji, w katechezę dorosłych i w ich formację teologiczną, aby zachęcać do praktykowania cnót w rodzinie i społeczeństwie. Można zaproponować kurs formacji chrześcijańskiej w tym sensie: katechezę biblijną, moralną, która uwzględni świadectwo, podobnie jak katechezę o misji, liturgię. Mile widziane jest zróżnicowanie nabożeństw w Kościele, aby przyjąć z pomocą wspólnoty parafialne, poprzez formację i ustanowienie wykładowców, akolitów, katechetów.

W tym sensie inicjatywa duszpasterska Ojca Świętego – Papieża Franciszka – jest mile widziana właśnie po to, aby pomóc nam wszystkim zrozumieć, że jesteśmy synami tego samego Kościoła i braćmi wśród nas, odkąd Synod:

jest to droga wewnętrzna, która obejmuje poważne, przyjęte zaangażowanie osobiste i wspólnotowe, które pokazuje, że wszyscy my, pasterze duchowi, osoby konsekrowane i wierzący świeccy, jesteśmy świadomi, że razem tworzymy ten sam Kościół, upragniony przez Chrystusa jako znak Jego obecność na świecie. A w tych czasach, kiedy ludzkość zna głębię cierpienia wywołanego przez pandemię koronawirusa lub napięcia, takie jak wojna na Ukrainie, Kościół jest proszony o lepsze poznanie siebie, wyrażenie swojej rzeczywistości i aspiracji, opowiedzenie, jak myśli o sobie dzisiaj. (SYNOD 2021-2023. DLA KOŚCIOŁA SYNODALNEGO:

KOMUNIA, UCZESTNICTWO, MISJA. SYNTEZA SYNODALNA ARCHIDIECEZJI BUCHAREST).

2. Kościół powołany do życia przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie.

Kościół bez Chrystusa, który jest jego Głową i Panem, nie może żyć. Sam Chrystus jest tym, który zapewnia swoje życie i karmi je przez Słowo i tajemnice sprawowane z ludem Bożym i dla ludu Bożego. Najbardziej bezpośrednim i podstawowym przejawem Kościoła jako Kościoła jest Liturgia. W liturgii lud Boży gromadzi się, poznaje siebie, modli się, uczy się i przeżywa tajemnice wiary, umacnia się przez sprawowanie sakramentów i jest duchowo formowany, aby nieść nowinę o zbawieniu braciom spoza Kościoła, aby wszyscy dobrej woli. Trzeba kształtować i utrzymywać żywą świadomość liturgiczną, która jednoczy nas wokół Stołu Pańskiego. Duże znaczenie w tym sensie mają Liturgie sprawowane dla różnych kategorii wiekowych (dzieci, młodzież, dorośli).

Celebracja liturgiczna i okazje do wspólnej modlitwy pobudzają i podtrzymują wspólną drogę. Potrzeba duchowości nie zniknęła, ale osoba przepracowana w codziennym życiu staje się płytka. Modlitwa i uczestnictwo w

Synteza Konferencji Episkopatu Rumunii procesu synodalnego, etap diecezjalny (17.X.2021 – 15.VII.2022)

ceremonie liturgiczne dają poczucie spokoju, wewnętrznego spokoju, duchowej afirmacji i przynależności. (SYNTEZA SYNODALNA DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ ORADEJ).

Dlatego celebracje liturgiczne, wśród których Najświętsza Ofiara Eucharystii zajmuje centralne miejsce, muszą być ożywiane świadomością obecności celebrowanego: Jezusa Chrystusa Pana. Tajemnice Kościoła nie są bynajmniej prostymi wspomnieniami, a nawet mniej dramatycznymi chwilami, ale prawdziwymi pamiątkami miłości Boga i okazją do duchowego zjednoczenia z Synem Bożym, który poprzez te celebracje nadal jest obecny pośród nas. Niezbędna jest ciągła formacja liturgiczna ludu Bożego, a nawet sług ołtarza, łącząca dwa wymiary: a) modlitwę, dzięki której pozostajemy realistycznie przed Bogiem i z której czerpiemy niezbędną siłę duchową życie; b) pogłębienie treści i znaczeń liturgicznych, które przygotowuje nas do spotkania z nami, Panem i innymi.

Modlitwa, zwłaszcza Eucharystia, naprawdę kształtuje i odżywia nasze wspólnoty. Chrystus nas jednoczy. Niejednokrotnie jednak tego formowania wspólnoty dokonuje się nie tylko poprzez uczestnictwo w Świętej Liturgii. Eucharystia jest centrum naszego życia. Musimy karmić się Eucharystią, ale jednocześnie musimy wypełniać to, do czego wzywa nas Chrystus przez Eucharystię, aby tworzyć wspólnoty. (DROGA SYNODALNA W DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ) TIMISOARA).

W poniższych wypowiedziach znajdujemy sytuację duszpasterską wspólną dla całego Kościoła katolickiego w Rumunii, dotyczącą bardziej konkretnych inicjatyw dotyczących formacji liturgicznej wiernych, aby wiedzieli, co jest celebrowane:

Wierni są wychowywani do przeżywania Liturgii jako odrębnego, ale nie odrębnego momentu ich chrześcijańskiej egzystencji. W tym celu poruszane są tematy takie jak: „ Eucharystia centrum życia i misji Kościoła” , „ Niedziela i rok liturgiczny” , „ Święte tajemnice na drodze wiary chrześcijanina” , „ Liturgia między reformą a formacją liturgiczną” w niektórych kościołach. Dla ogromnej większości chrześcijan, którzy uczestniczyli w konsultacjach synodalnych, niedzielna liturgia jest obowiązkiem wobec Boga, spotkaniem z Nim, duchowym zadaniem na rozpoczynający się tydzień. Zaangażowanie w liturgiczne odpowiedzi wszystkich obecnych wiernych daje poczucie wspólnotowej modlitwy, w przeciwnym razie Liturgia jest przeżywana bardziej jako uczestnictwo w celebracji. Wśród wiernych odnotowano chęć zrozumienia głównych momentów i mistagogii stojącej za gestami i symboliką liturgiczną. (KOŚCIÓŁ RUMUŃSKI ZJEDNOCZONY Z RYZMEM, GRECKO -KATOLICKI. KURS SYNODYCZNY SYNOD 2022).

Wierni oczekują, że celebracje liturgiczne będą dobrze i pięknie przygotowane, zarówno z wkładem kapłana, jak i wiernych: zwiększony nacisk jest korzystny dogłębnie pielęgnowanie tradycji, wykorzystywanie sztuki sakralnej na chwałę Boga, działalność muzyczną, koncerty muzyki sakralnej, zachęcanie do komponowania nowych pieśni kościelnych. (SYNOD 2021-2023 . DLA KOŚCIOŁA SYNODALNEGO: KOMUNIA, UCZESTNICTWO, MISJA. SYNTEZA SYNODALNA ARCHIDIECEZJI BUCHAREST).

Formacja liturgiczna pozostaje otwartym polem apostołatu, w którym wszyscy jesteśmy wezwani do wspólnej pracy: duchowni, osoby konsekrowane i świeccy. Należy unikać pewnych tendencji duszpasterskich, które szkodzą duchowej skuteczności świętych działań:

Nadmierne przywiązanie do tradycji, sztywność, klerykalizm, hipokryzja, nadmierne trzeźwe postawy, negatywizm, surowość uniemożliwiają przeżywanie miłości Boga w liturgii. Życie kościelne sprowadzone do obowiązkowych liturgii budzi wstręt, ale także, gdy ktoś zaniedbuje obowiązki stanu życia pod pretekstem modlitwy i udziału w świętych liturgiach. (SYNOD BISKUPÓW – SCENA DIECEZJALNA. ARCYBISKUP RZYMKO - KATOLICKI ALBA IULIA).

3. Kościół otwarty na przyszłość: posługa dzieci, młodzieży i dorosłych.

Żyjemy w społeczeństwie naznaczonym głębokimi zmianami, pod wpływem tego, co dzieje się w epoce ponowoczesnej. Współczesny człowiek skłania się ku zaprzeczaniu odniesień do sacrum i woli zapełnić miejsce Boga w swoim sercu ofiarami konsumpcjonizmu i relatywizmu moralnego. Prowadzi to również do pragnienia, zwłaszcza wśród młodych, odejścia od „starych” odniesień moralnych i szukania tego, co przynosi chwilową satysfakcję, bez konsekwencji moralnej, ludzkiej i religijnej. Widzimy, że zaangażowana i stała obecność dzieci i młodzieży w życiu Kościoła jest coraz słabsza, w wielu parafiach dostrzega się wśród nich prawdziwe porzucenie praktyk religijnych, zwłaszcza młodych, co daje do myślenia o przyszłości naszej wspólnoty wiary. Dlatego konieczne jest dostosowanie języka wiary do kategorii wiekowych zaangażowanych w życie Kościoła. Taka adaptacja jest pożądana, aby mieć odwagę nieustannego poruszania drażliwych tematów i włączania ich w strukturę katechezy, takich jak prawidłowe rozumienie seksualności, ideologii gender, aborcji, korupcji, eutanazji. W tym sensie formacja świeckich dla i za pośrednictwem środków masowego przekazu jest istotna jako czynnik wychowania chrześcijańskiego. Dokładniej,

W wielu sytuacjach nastolatki i młodzi ludzie czują się wykluczeni ze społeczności. Chcą towarzyszyć im, zachęcać i angażować się we własnych parafiach. Wielu z nich wyraża potrzebę intensywnej formacji, aby żyć wiarą i stawiać czoła życiowym wyzwaniom.

Istnieją różne sposoby rozwoju jako towarzysze podróży, aby członkowie wspólnoty chrześcijańskiej byli „ułatwiającymi łaskę, a nie kontrolerami prawa”. Niektóre sposoby to: słuchanie i wprowadzanie w życie Słowa Bożego, aktywny udział w czynnościach liturgicznych, oddanie swojej wspólnoty, zaangażowanie w stowarzyszenie kościelne, wolontariat, współpraca duszpasterzy ze świeckimi, dbałość o młode pokolenia, wykorzystanie nowoczesnych środków komunikacji w celu wzmocnienia społeczności itp. (SYNTEZA SYNODALNA DIECEZJI IAȘI).

Młodzi ludzie, przyszli dorośli, mają wysokie oczekiwania wobec Kościoła. Chcą w głębi serca czuć się przyjęci tym, co dla nich specyficzne, być kompetentnie prowadzonymi w życiu wiary, znaleźć ludzi dobrze ukształtowanych duchowo i po ludzku, z którymi będą mogli otwarcie rozmawiać o zamęcie i wyzwaniach, jakie stoją przed nimi. Nie są świadomie powściągliwi w stosunku do Kościoła, ale postawa niektórych duszpasterzy lub wierzących może ich stosunkowo odwrócić

łatwo z tego, czego naprawdę chcą: poznania i zrozumienia własnej wiary i połączenia z Bogiem.

Młodzi ludzie mają wielkoduszne serca! Są hojni ze względu na swój piękny wiek i nie można pozwolić, aby ich prawdziwe piękno zostało pochłonięte przez ofiary desakralizacji świata, w którym żyjemy. Wśród ich oczekiwań:

Musimy poświęcić czas na słuchanie. Trzeba otworzyć nasze serce i zrobić miejsce dla drugiego. Nie reagujemy od razu na to, co się mówi. Szczere posłuszeństwo jest konieczne, aby być długoterminową częścią wspólnoty lub żyć w rodzinie chrześcijańskiej. (DROGA SYNODALNA W DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ TIMISOARA).

Sami młodzi ludzie przyznają, że spotkali się w parafialnej atmosferze z przykładowymi, promiennymi ludźmi, że dostrzegają otwartość Kościoła na młodych. Doceniają także małe kroki, uważają życie dorosłych jako wyznawców wiary za konieczne. Z drugiej strony opinie odzwierciedlają drugą stronę rzeczywistości, która potrzebuje jeszcze silniejszej, bardziej inkluzywnej społeczności. Młodzi dorośli, wychowani w ławkach zakonnych, z trudem znajdują przyjazną wspólnotę, nie tworzą własnej grupy. Jako trudność określano również fakt, że istnieją parafie, w których przedłużająca się rywalizacja między grupami i jednostkami utrudnia życie w jedności (RAPORT DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ SATU MARE W SPRAWIE PRZEBIEGÓW SYNODALNYCH) .

4. Kościół otwarty na innych braci w wierze: dialog ekumeniczny"

Rzeczywistość Kościoła katolickiego w Rumunii jest specyficzna dla jego mniejszościowego charakteru, wynikającego z faktu, że większość ludności kraju należy do Rumuńskiego Kościoła Prawosławnego. Nie oznacza to zamknięcia przynależności do konfesjonatu, ale nieustanne pragnienie życia jedyną i żywą wiarą, co zostało potwierdzone w różnych okolicznościach historycznych. Prawdopodobnie jednym z najważniejszych konkretnych momentów ekumenicznych była niezapomniana wizyta apostolska św. Jana Pawła II w naszym kraju w dniach 7-9 maja 1999 roku. Chrześcijańska Rumunia:

Wasz kraj ma w swoich korzeniach wyjątkowe powołanie ekumeniczne. Poprzez swoje położenie geograficzne i długą historię, kulturę i tradycję Rumunia jest ojczyzną, w której Wschód i Zachód spotykają się w naturalnym dialogu.

Również tutaj Kościół oddycha szczególnie wyraźnie przez swoje dwa płuca. I w tych dniach mogłem przeżyć to doświadczenie. Obok siebie, podobnie jak Piotr, Andrzej i inni apostołowie zgromadzeni na modlitwie z Matką Bożą w pierwszym Wieczerniku, przeżyliśmy duchową Pięćdziesiątnicę. Wiatr Ducha Świętego wiał z mocą nad tą ziemią i uczynił nas silnymi w komunii i odważniejszymi w głoszeniu ewangelii. Nowy język, który został nam dany, język braterskiej komunii, wykorzystaliśmy i poczuliśmy jego słodycz i piękno, jego siłę i skuteczność. (...) Duchowe wydarzenie, którego doświadczyliśmy, pobłogosławieni przez św. Demetriusza i świętych męczenników ostatnich dziesięcioleci, jest doświadczeniem, które należy zachować i przekazać w nadziei, że otwierające się przed nami nowe tysiąclecie będzie czasem większa komunii między Kościołami chrześcijańskimi i odkrycie braterstwa między narodami.

(MOWA PAPIEŻA JANA PAWŁA II NA CEREMONII POŻEGNANIA. LOTNISKO BĂNEASA , 9 MAJA 1999).

Mamy zatem świadome i żywe doświadczenie dialogu ekumenicznego, pożądanego przez Sobór Watykański II jako autoryzowanego i właściwego sposobu odkrywania tego, co jest specyficzne dla innych tradycji chrześcijańskich, bez barier mentalnych i jałowych uprzedzeń. Pod tym względem:

Dialog, celebrowanie i komunika ekumeniczna mają dla wielu wielkie znaczenie. Ważne jest utrzymywanie i promowanie konstruktywnego dialogu opartego na wzajemnym szacunku między wszystkimi wierzącymi na wszystkich poziomach. Poprzez wspólne poszukiwanie, planowanie i celebrowanie okazji ekumenicznych jedność wierzących staje się namacalną rzeczywistością, a wielu już doświadczyło wielu dobrych owoców tego wysiłku. Siła i radość naszej wspólnej wiary pomaga nam kroczyć razem drogą, która promuje to, co nas jednoczy i uczy nas szacunku dla naszych różnic. (...) Aby jak najszerszej rozgłaszać rezultaty działań ekumenicznych. Trzeba zastanowić się nad potencjałem współpracy ekumenicznej na poziomie Kościoła lokalnego i tam, gdzie to konieczne, wzmocnić ją. Trzeba jeszcze pogłębić stosunki ekumeniczne, które w naszej diecezji można uznać za bardzo dobre. Potrzebne są działania i wspólny głos, zwłaszcza w obronie życia od narodzin do śmierci. Wspólne działanie lokalnych liderów chrześcijańskich jest znakiem dla całej wspólnoty. Spróbujmy bardziej docenić to, co nasze i docenić bogactwo innych kościołów. W relacjach ekumenicznych młodzieży pierwszeństwo ma wspólnota, organizacja wspólnych akcji społecznych i charytatywnych. Młodzi ludzie nie boją się uczyć nowych rzeczy, mogą być dobrym przykładem dla swoich rodziców, a później w tym duchu wychowywać swoje dzieci (SYNODALNY SYNOD DIECEZJI RZYMKO - KATOLICKIEJ ORADEJ).

Dialog ekumeniczny napotyka na uprzedzenia związane z pewnymi uwarunkowaniami historycznymi, takimi jak dramat Wielkiej Schizmy, wciąż odczuwany jako czynnik zerwania i rozszczępienia, a wyznawcy innych wyznań są czasami zachęceni przez swoich pastorów do unikania kontaktu z „ heretykami” . Dobra nowina Soboru Watykańskiego II, przyjęta z radością przez katolików, niestety nie jest podzielana przez wielu niekatolików – szczególnie cierpi na tym dialog z prawosławnymi i neoprotestantami. Potem są jeszcze rany z bolesnego okresu komunizmu, kiedy władza zniechęcała do życia wiarą i jej widzialnego praktykowania. Optymalna odpowiedzialność jest pożądana, aby zachęcać do dialogu ekumenicznego na poziomie społecznym i duchowym. Właściwe fora hierarchiczne są powołane do rozwijania projektów kulturalno-religijnych, realizowanych poprzez partnerstwa skierowane do dzieci, młodzieży i dorosłych. Poprzez dialog i wzajemne poznanie istnieje potrzeba rozpoznania traum powstałych na przestrzeni dziejów oraz wspólnego wysiłku uzdrowienia pamięci w duchu wiary w Chrystusa i dialogu ekumenicznego:

Dobra komunikacja ma miejsce tam, gdzie istnieje otwartość na dialog, określone są wspólne wartości i interesy, odpowiednio tam, gdzie osoby uczestniczące w dialogu zwracają się do siebie z wzajemnym zaufaniem, dobrą wolą i szacunkiem. Jednocześnie zdarzają się sytuacje, w których przeszłe afronty lub konflikty interesów utrudniają ducha dialogu.

Padają opinie: „ Nie bójmy się wypowiadać się w społecznościach pozakościelnych” i „ nie zapominajmy, że przez 40 lat w komunizmie nie mogliśmy o czymś takim dyskutować. Teraz, po 30 latach, wciąż uczymy się dialogu. Są ludzie, którzy zostali skrzywdzeni w Kościele. Kto się nimi opiekuje?” Celebrowanie ekumeniczne i solidarność (w dziedzinie dobroczynności, małżeństwa, reprezentacji, edukacji) są obecne na poziomie parafii

i miejscowości. Wniosek: Z mądrością Ducha Świętego, pomimo różnic światopoglądowych i innych, konieczny jest, w miarę możliwości, dialog z przedstawicielami różnych wyznań, instytucji i społeczeństwa obywatelskiego. (SPRAWOZDANIE DIECEZJI RZYMKO - KATOLICKIEJ SATU MARE DOTYCZĄCE KURSU SYNODALNEGO) .

Warto pamiętać, że wyzwania naszych czasów są takie same dla wszystkich, dlatego:

Kościół chrześcijański i wierni są wezwani do wspólnego działania na rzecz pomocy uchodźcom i migrantom, walki z nowoczesnym niewolnictwem i handlem ludźmi, wspierania operacji pokojowych, wspierania wolności religijnej, przeciwdziałania dyskryminacji, obrony świętości życia i zadbaj o stworzenie. Dramaty, cierpienia i potrzeby tego świata niemal zmuszają nas do wspólnego kroczenia drogą jedności chrześcijan. (SYNTEZA SYNODALNA DIECEZJI IAȘI).

5. Kościół otwarty na społeczeństwo i wszystkich ludzi dobrej woli poprzez dialog.

Wielokrotnie lud Boży uderza w błędne przekonanie, że Kościół nie jest „ widoczny” , że powinien robić więcej na polu społeczno-charytatywnym, być bardziej obecny w środkach masowego przekazu, być prawdziwą „ wizytówką” dla katolików z Rumunii i nie tylko. W naszych czasach „ widoczność” dodaje witalności, przyciąga, może wpływać na opinie, mentalność.

Kościół jest „ widoczny” przede wszystkim dlatego, że jest i funkcjonuje jako Kościół, co można również promować za pośrednictwem kilku stacji radiowych i telewizyjnych, za pośrednictwem różnych stron internetowych, takich jak diecezjalne i diecezjalne, parafie, instytucje edukacyjne, instytuty życia konsekrowanego itp. Właściwie:

Jest to ogólne stwierdzenie, że dialog jest skuteczny, gdy i tam, gdzie uczestnicy są otwarci na siebie i szanują się nawzajem. Dobrej jakości dialog ułatwia akceptację różnic zdań i rozwiązywanie konfliktów w rodzinie, w pracy, w społeczeństwie czy w Kościele. Chociaż zniesienie przeciwstawnych poglądów nie jest trudne dla większości ludzi w naszym dzisiejszym społeczeństwie, istnieje przeważająca rozbieżność społeczna, która utrudnia lub nawet uniemożliwia zbliżenie. (SYNTEZA SYNODALNA DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ ORADEJ) .

Społeczeństwo oczekuje od Kościoła kompetentnych odpowiedzi w kwestiach dotyczących ochrony życia, rozumienia świętości człowieka, pewnych kwestii związanych z prawidłowym rozumieniem wiary. Nierzadko Kościół spotyka się z pewnymi nieuzasadnionymi zastrzeżeniami w tej sprawie jego uzasadnione pragnienie zaangażowania się we właściwe zrozumienie palących problemów społecznych i rzucenia światła na trudne aspekty naszych czasów. Zastrzeżenia te pochodzą albo ze strony operatorów medialnych, albo nawet niektórych członków Kościoła, którzy nie czują się przygotowani do zabrania głosu, aby przedstawić oficjalną linię myślenia Kościoła, inspirowaną słowem Pisma Świętego, w żywej Tradycji Kościoła oraz w ciągłości nauczania Magisterium zwyczajnego i nadzwyczajnego i ma na myśli właśnie autentyczne dobro człowieka. Pożądana jest bardziej aktywna promocja dialogu między wyznawcami tych samych przekonań religijnych, ale także z innymi ludźmi; a w tej promocji dominującą rolę odgrywają środki masowego przekazu:

Środki masowego przekazu, nowoczesne środki przekazu, osiągnięcia techniczne i naukowe odgrywają ważną rolę w szerzeniu Ewangelii, ale często nie wykorzystujemy ich wystarczająco. Wierni powinni z większym przekonaniem przyjąć reprezentację Kościoła w życiu publicznym. Oddani chrześcijanie pracujący w tej samej dziedzinie mogliby razem więcej zdziałać. Wszyscy musimy być bardziej świadomi, że życie ewangeliczne niesie w sobie nasiona zmiany społecznej. Należy wzmocnić dialog nie tylko wewnątrz Kościoła, ale także między Kościołem a społeczeństwem. (SYNOD BISKUPÓW – SCENA DIECEZJALNA. ARCYBISKUP RZYMKO-KATOLICKI ALBA IULIA).

6. Kościół otwarty na słuchanie i angażowanie własnych członków.

A my wszyscy, jako ludzie wiary, potrzebujemy ciągłego przypominania o należytej uwadze i konieczne, które musimy udzielić naszym własnym braciom, ale z uczciwością i godnością:

W społeczności często to najgłośniejsze głosy rezerwują temat religijności wyłącznie dla siebie i sprawiają, że najspokojniejsi czują się nieswojo w społeczności, potykają się o hipokryzję i odwracają się plecami. Tworzenie klik i grup, stronnictwo może zepsuć jedność Kościoła. Powinno być mniej biurokracji, więcej przejrzystości, zwłaszcza w zarządzaniu majątkiem materialnym. (SYNOD BISKUPÓW – SCENA DIECEZJALNA. ARCYBISKUP RZYMKO -KATOLICKI ALBA IULIA).

Wielkim wyzwaniem dla Kościoła katolickiego na świecie, jak i dla tego w naszym kraju, jest konieczność właściwego zrozumienia idei odpowiedzialnego uczestnictwa w życiu Kościoła, bez tendencji do monopolizowania pewnych sektorów kościelnych. Życie. Być w Kościele oznacza przyjąć wzór Dobrego Pasterza objawionego w Jezusie Chrystusie, a nie dominować lub narzucać pewnych osobistych zachcianek. W tym, co wiąże się z zaangażowaniem ludu Bożego w życie Kościoła, musimy zawsze brać pod uwagę charakter i służbę kościelną. Osiąga się to poprzez zachęcanie do tworzenia parafialnych rad duszpasterskich, które mogą bardzo pożytecznie przyczynić się do ożywienia życia wiary w parafiach i zmiany mentalności, która postrzega kapłana jako postać centralną i przypisuje jedynie marginalną rolę wiernym. Nieoceniona wartość wiernych świeckich w życiu Kościoła i ich zaangażowanie w życie apostołatu była wielokrotnie podkreślana przez współczesne Magisterium, ponieważ:

Nasze czasy nie wymagają od świeckich mniejszej gorliwości, ale przeciwnie, obecne warunki wymagają od nich prowadzenia coraz intensywniejszego i bardziej rozległego apostołatu. Rzeczywiście, ciągły wzrost liczby ludności, postęp naukowy i techniczny, bliższe relacje między ludźmi nie tylko nieskończenie poszerzały pole apostołatu świeckich, którego znaczna część jest dostępna tylko dla nich, ale także rodziły nowe problemy, które twierdzą, że troszczą się i starają. Taki apostołat staje się tym bardziej pilny, że autonomia wielu dziedzin życia ludzkiego wzrosła szczególnie, jak powinna, powodując niekiedy pewną alienację od porządku moralnego i religijnego, narażając życie chrześcijańskie na poważne niebezpieczeństwo. Trzeba dodać, że na wielu terenach, gdzie jest zbyt mało księży lub, jak to czasem bywa, pozbawieni są należytej im swobody działania, Kościół nie mógł

bądźcie obecni i aktywni bez pracy świeckich. (Rada Watykańska II, Dekret o APOSTOLACJI ŚWIECKICH APOSTOLICAM ACTUOSITATEM, NR 1).

Dla duszpasterstwa autentycznego i jednolitego, w którym wyświęceni szafarze są obrazami Dobrego Pasterza we wspólnotach wiary powierzonych ich opiece duszpasterskiej, konieczne jest przezwyciężenie pewnych przestarzałych i szkodliwych uprzedzeń: ze strony kapłanów – fakt, że zrobiłbym jedyną skuteczną lokomotywę w życiu wspólnot parafialnych, a ze strony wiernych świeckich pewien strach, że nie są w stanie działać kompetentnie i skutecznie. Pod tym względem:

Popierając udział świeckich w życiu Kościoła, stwierdzono, że istnieje również potrzeba otwarcia się kapłanów, w niektórych przypadkach nawet zmiany mentalności duszpasterskiej. Jeśli cała działalność duszpasterska pozostanie na barkach kapłana, jego praca pozostanie bardzo ograniczona i ograniczona. (DROGA SYNODALNA W DIECEZJI RZYMKO- KATOLICKIEJ TIMISOARA).

Relacja między wiernymi a kapłanami, z jej radościami i niedociągnięciami, jest aspektem, który wierni szczególnie podkreślają jako jeden ze sposobów, w jaki Kościół może rozwijać się i wypełniać swój synodalny charakter.

7. Kościół dojrzały w nadziei, zorientowany na przyszłość.

Synod Biskupów nie jest zwykłą inicjatywą duszpasterską Ojca Świętego ani nie jest zwoływany w celu gromadzenia dokumentów, ale w celu rozbudzenia świadomości ludu Bożego i jego związku z Bogiem, po przedstawieniu ich doświadczenia życia i wiary. W przyszłości mile widziana jest identyfikacja nowych dziedzin formacji świeckich: duchowości chrześcijańskiej (podstawowego dziedzictwa duchowości wielkich świętych Kościoła), aby odpowiedzieć na potrzebę promowania autentycznych wzorów świętości w społeczeństwie. Innym obszarem, który zasługuje na wsparcie, jest katecheza powołaniowa (podejście psychologiczne i duchowe), w celu rozpoznania potrzeb i wymagań wspólnoty chrześcijańskiej. W tym sensie wyodrębniono trzy elementy katechetyczne: rozeznanie, interpretację woli Bożej i wybór stanu życia. Są one decydujące dla Kościoła dojrzałego w wierze, żywego i złożonego z wierzących” . świadome swojej tożsamości. Dlatego:

Wspólna podróż musi być kontynuowana, doceniając te doświadczenia. Wychodząc od tych świadectw, będziemy nadal zwracać coraz większą uwagę na tych, którzy są naszymi towarzyszami w drodze do Królestwa Bożego, niezależnie od ich pozycji i wykształcenia w społeczeństwie 2022) .

Wiara pośrednio zachęca nas do przyjęcia postawy nadziei w życiu codziennym. Uprawnione zmiany w sposobie myślenia i działania wymagają czasu, rozeznania i równowagi, a wszystko to jest równoznaczne z nieustannym nawróceniem , do którego jesteśmy nieustannie wzywani. Nawrócenie serca, które będzie widoczne także w przyszłym nawróceniu duszpasterskim, tak niezbędnym w naszych czasach, w których wydarzenia następują po sobie szybko, a ich wpływ na społeczeństwo, a nawet na Kościół jest większy, niż byśmy się spodziewali. Z drugiej strony musimy zrozumieć, że chociaż Kościół jest zawsze w procesie reformacji, zmiany muszą:

zawsze odwołuj się do woli jego Głowy, naszego Pana Jezusa Chrystusa, który pragnie „ aby wszyscy stanowili jedno” (por. J 17,11) w wierze i życiu.

Wniosek

Kościół jest wezwany do patrzenia na terażniejszość i przyszłość z wdzięcznością, z ufnością w Jezusa Chrystusa, Mistrza czasu i historii. Przebieg synodalny ujawnił światła i cienie, oczekiwania i ustalenia, które zapraszają nas do konkretnych działań, które uwypuklają rzeczywistość świadomości potrzeby ciągłego nawrócenia, uwzględniającego wolę Pana, znaki czasu i oczekiwania naszych braci. Sama ścieżka wspólnoty, na wszystkich poziomach, kształtuje nas do stylu życia i działania „ w ciele” . Tak więc nasze powołanie wspólnotowe ułatwia wspólną podróż, wzajemne słuchanie i dialog.

Ten Synod Biskupów, poprzez wyjątkową formę celebracji zaproponowaną przez Ojca Świętego Papieża Franciszka, wezwał nas do zabrania głosu i wyrażenia własnych marzeń i aspiracji. Ich spełnienie, oparte na zrównoważonym i dojrzałym rozeznaniu oraz w zależności od obecnych i przyszłych uwarunkowań społeczno-kulturowych, ma być okazją do zrozumienia, że Kościół nie jest instytucją sztywną, zamkniętą w przeszłości, ale żywym organizmem, w ciągłym rozwoju, składający się z żywych ludzi, którzy nie boją się otworzyć swoich serc i dać się usłyszeć.

Ta synodalna synteza, odzwierciedlająca pewne aspekty bogactwa sposobu myślenia i rozumienia piękna wiary na tych ziemiach, jest świadectwem, że my, synowie Kościoła katolickiego w Rumunii, pragniemy żyć żywą wiarą, godną cennego dziedzictwa świadectwa wiary przodków i ich męczeńskich ofiar, które z pobożnością nosimy w naszych myślach i sercach i które chcemy wykorzystać w przyszłości, pod łagodnym, ale stałym natchnieniem Ducha Świętego.